

ACORD

del Govern pel qual s'aprova la memòria preliminar de l'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya.

L'article 36.2 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, determina que la tramitació d'un projecte de llei requereix l'acord previ del Govern sobre l'oportunitat de la iniciativa i s'inicia a proposta del departament o els departaments interessats, als quals correspon d'elaborar l'avantprojecte de llei corresponent.

L'Acord del Govern de 22 de gener de 2019, relatiu a l'oportunitat de les iniciatives legislatives del Govern i a la seva consulta pública, determina que l'acord previ del Govern sobre l'oportunitat d'elaborar un avantprojecte de llei ha de contenir una memòria preliminar, i n'estableix el contingut.

Per tot això, a proposta de la consellera de la Presidència, el Govern

Acorda:

Aprovar la memòria preliminar de l'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya, que s'adjunta com a annex a aquest Acord.

ANNEX

MEMÒRIA PRELIMINAR DE L'AVANTPROJECTE DE LLEI DE MODIFICACIÓ DE LA LLEI 22/2005, DE 29 DE DESEMBRE, DE LA COMUNICACIÓ AUDIOVISUAL DE CATALUNYA

1. Els problemes que es pretenen solucionar

1.1 Context normatiu en què s'impulsa la iniciativa

La Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya, va establir al seu moment, i constitueix encara, el marc regulador general del sector audiovisual de Catalunya. Promulgada com a conseqüència del mandat establert per la Resolució 3/VI del Parlament de Catalunya, i seguint les directrius marcades pel document "La definició del model de servei públic", elaborat pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya en compliment de la Resolució 342/VI del Parlament, va suposar al seu moment un avenç innegable cap a l'actualització i la coherència del model audiovisual establert a Catalunya.

Tanmateix, en el temps transcorregut des de la seva aprovació, s'han produït diversos canvis en l'entorn legislatiu català, espanyol i europeu que obliguen a revisar el contingut d'aquesta disposició. D'una banda, a nivell de la Unió Europea, la regulació dels serveis de comunicació audiovisual es va veure modificada per la Directiva 2007/65/CE del Parlament i del Consell, d'11 de desembre de 2007, sobre la coordinació de determinades disposicions legals, reglamentàries i administratives dels Estats membres relatives a la prestació de serveis de comunicació audiovisual (Directiva de serveis de comunicació audiovisual) posteriorment codificada en la Directiva 2010/13/UE, de 10 de març de 2010, modificada al seu torn per la Directiva (UE) 2018/1808 del Parlament Europeu i del Consell de 14 de novembre de 2018. És necessari, per tant, actualitzar les previsions actuals de la Llei 22/2005 per tal que siguin coherents amb l'actual marc europeu, en matèria de comunicació audiovisual, més quan la transposició de la Directiva (UE) 2018/1808 s'ha de dur a terme, com a més tard, el 19 de setembre de 2020, segons disposa al seu article 2.1. Aquesta transposició s'ha de dur a terme en el marc de les competències de la Generalitat de Catalunya sobre mitjans de comunicació social i serveis de contingut audiovisual (art. 146 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya) i tenint present allò que disposa l'article 189.3 del mateix Estatut, segons el qual, en cas que la Unió Europea estableixi una normativa que substitueixi la normativa bàsica de l'Estat, la Generalitat pot adoptar la normativa de desenvolupament a partir de les normes europees.

A banda de l'evolució de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual, la normativa bàsica de l'Estat ha experimentat també en aquests anys un canvi notable, com a conseqüència de l'entrada en vigor de la Llei 7/2010, de 31 de març, general de la comunicació audiovisual, que va transposar al seu moment la Directiva 2007/65/CE i va establir una normativa bàsica de referència per a tot l'Estat en aquesta matèria. Les disposicions de la Llei 7/2010 van establir el marc normatiu d'aplicació i unes regulacions més completes de determinats aspectes continguts en la Llei 22/2005 que, en conseqüència, cal acomodar, amb consideració a la normativa bàsica.

Una última qüestió que justifica l'oportunitat d'aquesta iniciativa és que el Tribunal Constitucional ha dictat ja sentència sobre els dos recursos d'inconstitucionalitat interposats al seu moment contra la Llei 22/2005 pel Govern de l'Estat (recurs núm. 8112/2006) i per cinquanta diputats del Partit Popular (recurs núm. 3766/2006) i també contra el que el mateix Govern de l'Estat va interposar contra la Llei 2/2012, de 22 de febrer, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual (recurs núm. 6687/2012). La resolució d'aquests recursos, que en gran mesura ha confirmat la constitucionalitat dels preceptes impugnats, permet garantir un escenari de seguretat i predictibilitat que fa possible emprendre la modificació que ara es proposa.

A aquest efecte, cal actualitzar el marc jurídic aplicable actualment als serveis de comunicació audiovisual catalans, per tal d'introduir-hi els canvis que són conseqüència de l'aplicació de la Directiva 2010/13/UE, modificada per la Directiva (UE) 2018/1808, tot això dins del marc establert per la normativa bàsica de l'Estat, tal com ha estat interpretat pel Tribunal Constitucional.

Juntament amb aquestes mesures, la Directiva (UE) 2018/1808 preveu també reforçar la independència de les autoritats o organismes reguladors nacionals, aspecte aquest que afecta les funcions i competències del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Les modificacions en aquest aspecte són, tanmateix, l'objecte de la modificació de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, actualment en tràmit al Parlament de Catalunya, raó per la qual entenem que queden fora de l'àmbit d'aquest avantprojecte de llei.

D'altra banda, la iniciativa preveu modificar l'actual règim d'inspecció i sanció de les activitats audiovisuals sense títol habilitant i, en aquest sentit, aquesta actualització de la Llei ha de tenir ben present tant el marc normatiu bàsic com l'experiència en l'aplicació de les disposicions fins ara vigents, cosa que ha denotat la necessitat de millorar les actuacions de policia o d'intervenció que efectuen les administracions públiques per a la salvaguarda de l'espai català de comunicació audiovisual i garantir la transparència de l'actuació dels gestors públics, mitjançant l'adopció de mecanismes que millorin el seu control. Cal tenir en compte que la prestació de serveis de comunicació audiovisual sense disposar de títol habilitant distorsiona el mercat i constitueix una competència deslleial per als prestadors titulars de llicència, guanyada mitjançant concurs o que han complert amb el deure de comunicació prèvia, els quals, a diferència dels clandestins, estan sotmesos a requeriments tècnics de continguts, de política lingüística i al

pagament de taxes, com a obligacions imposades per la normativa d'aplicació i pel propi títol habilitant.

Finalment, es preveu també actualitzar les disposicions de la Llei 22/2005 sobre els serveis de comunicació audiovisual sense ànim de lucre, amb l'objectiu de completar el règim jurídic de l'aplicació dels règims de llicència i comunicació prèvia i establir les bases d'un règim de corregulació. Tot això en la mateixa línia de desplegar la Directiva 2010/13/UE, adaptar-se a la normativa bàsica de l'Estat i prevenir l'activitat audiovisual sense títol habilitant.

1.2. Identificació dels principals problemes que es pretenen solucionar

- Desfasament de les disposicions de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya respecte de la Directiva 2010/13/UE, modificada per la Directiva (UE) 2018/1808 (Directiva de serveis de comunicació audiovisual, que cal solucionar dins del termini de transposició de la Directiva (UE) 2018/1808 (19 de setembre de 2020). La Llei 22/2005 va ser, al moment de la seva promulgació, una norma molt avançada, que recollia ja els principis de la Directiva "Televisió sense Fronteres" (Directiva 89/552/CEE). Els esmentats principis han estat, però, desenvolupats i ampliat en el marc comunitari, actualment basat en l'esmentada Directiva 2010/13/UE, modificada per la Directiva (UE) 2018/1808, en les quals s'ha actualitzat i aprofundit la regulació establerta el 1989. Cal, per tant, que la llei catalana reculli també aquests avenços en el règim jurídic dels mitjans de comunicació establerts a nivell de la Unió Europea, per tal que puguin ser plenament aplicables a la ciutadania de Catalunya.
- Antinòmies entre la Llei 22/2005 i la legislació bàsica de l'Estat. La Llei 22/2005 va introduir un règim jurídic innovador en relació amb els serveis de comunicació audiovisual, en la mesura que, per primer cop, va establir la llicència com a títol habilitant per a la prestació d'aquests serveis, va delimitar de manera conjunta un sistema audiovisual català integrat per mitjans públics i privats, i va preveure una reserva d'espai per a la prestació de serveis de comunicació audiovisual sense ànim de lucre. La Llei estatal 7/2010, de 31 de març, general de la comunicació audiovisual, respon al mateix model, però ha introduït diverses modificacions sobre aspectes regits per la llei catalana que, d'una banda, han permès donar més contingut als drets i deures que aquesta regulava però, per l'altra, l'han fet inaplicable en la pràctica en molts casos (termini de durada de les llicències, règim d'infraccions i sancions, reconeixement de drets dels infants o persones discapacitades, entre d'altres). Cal, per tant, actualitzar aquesta llei per tal de convertir-la en un instrument útil per a la societat catalana, tot evitant les discordances normatives que n'afecten l'efectivitat i actualitzant el reconeixement de drets per anivellar-lo amb els que estableixen les directives de la Unió Europea i la legislació bàsica de l'Estat.

- Eficàcia del règim de control, inspecció i sanció de l'activitat audiovisual sense títol habilitant. En aquest sentit, el reforçament dels mecanismes de control, inspecció i sanció es dirigeixen bàsicament a poder determinar els veritables responsables autors intel·lectuals de la prestació de serveis de comunicació audiovisual sense títol habilitant que hi ha darrere de les emissions il·legals, ja que en moltes ocasions actuen mitjançant persones o entitats interposades, cosa que també comporta una gran dificultat per poder cobrar les multes econòmiques atès que els tercers interposats en gran part són insolvents. Un altre front que cal cobrir és poder fer efectiva, de manera definitiva, la sanció de cessament d'emissions, davant dels continus desprecintaments dels precintes efectuats en execució forçosa d'aquestes sancions, mitjançant autorització judicial.
- Eficàcia de l'Administració i increment de la seguretat jurídica dels operadors en relació amb els serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre. Malgrat que tant la llei catalana com la llei bàsica estatal reconeixen l'existència d'aquest "tercer sector" dels mitjans de comunicació (a banda dels públics i els comercials), la importància dels quals ha estat reconeguda a nivell internacional per la Unió Europea, la UNESCO i les Nacions Unides, el seu funcionament es mou en una situació d'"al·legalitat" per manca d'unes normes que en defineixin clarament el seu estatus. Aquesta situació presenta, d'altra banda, un altre efecte no desitjat, com és que afavoreix l'activitat audiovisual sense ànim de lucre. La llei 22/2005 va ser innovadora també en aquest aspecte, i el Tribunal Constitucional ha validat la capacitat de la Generalitat per regular allò que fa referència a aquests serveis, però, per tal de ser eficaç, cal també concretar quins mitjans poden acollir-se a aquesta categorització i quins són els requisits necessaris per prestar aquests serveis.

2. Els objectius que es volen assolir

Els objectius del projecte normatiu se singularitzen en els següents:

- a) Portar a terme la transposició de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual en el termini establert per la Directiva (UE) 2018/1808 del Parlament Europeu i del Consell de 14 de novembre de 2018 dins del termini, que fineix el dia 20 de setembre de 2020, fixat a l'article 1.2 d'aquesta darrera disposició. Per la seva pròpia naturalesa, aquesta transposició s'ha de fer mitjançant un instrument normatiu, ja que així es desprèn de l'article 288 del TFUE, que imposa als Estats l'obligació d'adoptar les normes internes necessàries per aconseguir els efectes de la directiva. Això s'entén sense perjudici que aquestes normes internes puguin preveure diferents opcions, com el recurs a la corregulació i autoregulació –que la pròpia directiva contempla– o la solució de les controvèrsies per mitjans alternatius.
- b) Modificar les previsions de la llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya, tot reforçant l'eficàcia de les activitats de

policia administrativa vinculades als serveis de comunicació audiovisual sense títol habilitant.

- c) Adaptar la regulació dels serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre a la normativa bàsica de l'Estat i la Directiva (UE) 2018/1808.

3. Les possibles solucions alternatives normatives i no normatives. S'han valorat les següents opcions:

- Opció de “no fer res” o mantenir la situació actual. Suposaria les conseqüències següents:
 - a) No es podria dur a terme dins de termini la transposició de la Directiva (UE) 2018/1808, la qual cosa suposaria incórrer en responsabilitat per incompliment dels Tractats de la Unió Europea.
 - b) No es donaria resposta a les necessitats d'incrementar l'eficàcia de les actuacions d'inspecció i sanció per tal de tallar la prestació del servei sense títol habilitant, cosa que suposa un frau de llei i una competència deslleial per als prestadors que sí que disposen de títol, a més d'un ús il·legal de l'espectre radioelèctric, que és un bé de domini públic escàs.
 - c) En no introduir-se les mesures proposades en relació amb els serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre, es mantindria la situació d'incertesa en què es mantenen actualment aquests mitjans, amb el perjudici consegüent per als seus prestadors i destinataris.

- Opció normativa preferida. Els objectius que es pretenen amb aquest Avantprojecte de llei no es poden assolir per cap altra norma o procediment no normatiu diferent d'una llei. A més, cal tenir en compte que l'Avantprojecte de llei estableix noves infraccions i sancions que cal regular respectant el principi de reserva de llei. En conseqüència, les modificacions normatives que es proposen s'han d'introduir a través de la modificació del text de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya, per transposar les disposicions de la directiva esmentada, adaptar-la a la normativa bàsica estatal i, en general, incloure els canvis necessaris per millorar l'eficàcia de les seves previsions. Això es concreta singularment en els aspectes següents:
 - a) Transposició de la Directiva 2010/13/UE, modificada per la Directiva (UE) 2018/1808
 - Assimilar als mitjans de comunicació audiovisual de les plataformes de vídeos associades als mitjans digitals, serveis d'intercanvi de vídeos a través de plataforma i serveis de mitjans socials.
 - Promoure l'autoregulació i la corregulació en el sector dels serveis audiovisuals.
 - Incrementar la transparència de la propietat dels mitjans de comunicació.
 - Reforçar les mesures de protecció contra els continguts audiovisuals que inciten a l'odi i promouen el terrorisme.
 - Desenvolupar mesures sobre protecció dels menors.

- Establir mesures per garantir l'accés als mitjans de comunicació a les persones amb discapacitat.
- Establir mesures per garantir els continguts d'interès general.
- Establir mesures per garantir la integritat dels programes i serveis de comunicació audiovisual dels prestadors de serveis de comunicació.
- Permetre una major flexibilitat en les comunicacions comercials audiovisuals, a partir de la liberalització de l'emplaçament de producte.
- Flexibilitzar els criteris de programació de la publicitat televisiva, a fi de maximitzar la demanda dels anunciants i el flux d'espectadors, sense perjudici de la protecció dels drets d'aquests.
- Adequar les obligacions en matèria de difusió d'obres audiovisuals europees als percentatges fixats a la Directiva 2018/1808.

b) Modificació de les disposicions de la Llei 22/2005 sobre règim de control, inspecció i sanció, per reforçar l'eficàcia de les activitats de policia administrativa vinculades als serveis de comunicació audiovisual sense títol habilitant.

- Concretar el contingut de l'activitat inspectora de l'òrgan de l'Administració de la Generalitat de Catalunya competent en matèria de comunicació audiovisual.
- Reforçar les facultats de la inspecció tant del Consell Audiovisual de Catalunya com de l'òrgan de l'Administració de la Generalitat de Catalunya competent en matèria de comunicació audiovisual, dirigides a sobretot a permetre l'accés a llocs relacionats amb la prestació del servei de comunicació audiovisual i a obtenir informació de les persones obligades a col·laborar.
- Establir el deure de col·laboració en les funcions inspectores de les persones físiques i jurídiques públiques i privades relacionades amb els serveis de comunicació audiovisual.
- Delimitar la responsabilitat pels fets infractors i definir clarament les persones afectades pel deure de col·laboració en les funcions inspectores en matèria de comunicació audiovisual.
- Modificar el règim de mesures provisionals per tal d'assegurar l'efectivitat de la resolució sancionadora que imposi la sanció de cessaments d'emissions. A aquest efecte, s'incorpora dins les mesures provisionals entre altres el precinte provisional i la confiscació temporal d'aparells i equips usats per realitzar la prestació del servei de comunicació audiovisual.
- Modificar la tipificació de la infracció del col·laborador necessari com a infracció greu per tal de millorar la seva aplicabilitat.
- Establir noves infraccions, entre elles la no col·laboració amb la inspecció quan aquesta sigui requerida a les persones que tenen el deure de col·laboració, i la prohibició de realitzar comunicacions comercials

audiovisuals amb persones prestadores del servei que no disposen de llicència o que no hagin complert amb el deure de comunicació prèvia.

- Preveure mesures sancionadores accessòries per tal de lluitar contra el no cessament d'emissions il·legals, entre elles la confiscació temporal d'aparells i equips i la sol·licitud a l'Administració General de l'Estat de mesures de protecció activa de l'espectre.
- Regular la terminació convencional del procediment.

c) Actualització de la regulació vigent dels serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre per adaptar-la a la normativa bàsica de l'Estat i a les previsions de la Directiva 2010/13/UE.

Aquest tipus de serveis ja estaven regulats a la Llei 22/2005 i també en la normativa bàsica estatal, la Llei 7/2010, de 31 de març, general de la comunicació audiovisual, que ha vingut a modificar alguns aspectes de la regulació catalana, la qual cosa fa necessari adaptar aquests preceptes a la normativa bàsica. A això s'afegeix la conveniència d'introduir en aquests serveis els principis introduïts en la Directiva (UE) 2018/1808 a través d'un model basat en la corregulació, a partir de l'activitat normativa del CAC, mitjançant instruccions, i de l'autoregulació dels mateixos serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre, als quals s'afegeix l'actuació del Govern en la reserva d'espai dins l'espectre radioelèctric, dins les freqüències assignades per l'Estat, per als mitjans d'aquesta modalitat que en fan ús.

Per implementar aquest model, la iniciativa hauria de regular els aspectes següents:

- La definició d'aquests serveis i la seva delimitació respecte d'altres modalitats similars, com els universitaris, els escolars, els penitenciaris i els serveis sense ànim de lucre no comunitaris.
- L'aplicació dels règims de llicència i comunicació prèvia a aquests serveis.
- El marc general de l'autoregulació d'aquests serveis.
- La reserva d'espai dins l'espectre radioelèctric per a aquests serveis, que correspondria al Govern (dins les freqüències assignades per l'Estat).
- La regularització completa dels mitjans "històrics" (disposició transitòria catorzena de la Llei 7/2010) mitjançant la seva inscripció al Registre de Prestadors del CAC.
- L'obertura d'un procediment d'informació pública per tenir coneixement oficial del nombre i la identitat dels serveis que es podrien acollir a aquest règim, d'acord amb la mateixa llei, i la possibilitat d'atorgar llicències o autoritzacions provisionals.
- La previsió d'un òrgan de participació ciutadana i de consulta en matèria de serveis de comunicació audiovisual comunitària sense ànim de lucre.

- Opció normativa descartada. Tenint en compte les consideracions exposades a l'apartat anterior, no seria viable abordar aquesta reforma mitjançant una norma de caràcter reglamentari, ja que les matèries que es veuen afectades són regulades per normes amb rang de llei. D'altra banda, cal tenir en compte que, tant les directives que es transposen com la llei que es modifica es refereixen de manera específica al sector audiovisual, que compta amb una regulació pròpia i que presenta uns trets específics, en particular, comptar amb una autoritat reguladora pròpia (el Consell de l'Audiovisual de Catalunya), que ha de vetllar per la seva aplicació, en particular en matèria de continguts. Per aquest motiu, no s'ha considerat oportú estendre aquesta modificació a altres disposicions amb rang de llei que regulen matèries connexes, com per exemple, la Llei 14/2010, del 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, la Llei 13/2014, del 30 d'octubre, d'accessibilitat, la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, i la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya. Això s'entén sense perjudici que es puguin emprendre, des dels departaments competents, les modificacions de les esmentades disposicions que puguin ser necessàries per ajustar-se als objectius de les esmentades directives comunitàries. D'altra banda, i tenint en compte que, tal com s'ha exposat, la transposició de les directives s'ha de fer mitjançant un instrument normatiu, no és viable en aquest cas acudir simplement a altres alternatives no normatives. Això s'entén sense perjudici que les normes que s'estableixin permetin afavorir la utilització de mitjans com la corregulació i l'autoregulació.

4. Els impactes més rellevants de les diferents opcions considerades:

- a) L'impacte sobre l'Administració de la Generalitat (l'organització, el personal i el pressupost)

En termes d'organització i de personal, l'aplicació de la normativa no ha de suposar un increment addicional per a l'Administració de la Generalitat, ja que les competències que hi figuren poden ser assumides amb els mitjans existents.

- b) L'impacte sobre les administracions locals, tenint en compte la seva dimensió i el règim especial de Barcelona.

L'avantprojecte ha de respectar l'àmbit de decisió, en aquelles competències de les administracions locals, que es desprenguin de la normativa d'administració local, com les que es contenen en el Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. L'aprovació del nou text no hauria de tenir major incidència en els pressupostos municipals.

Singularment, l'aprovació de l'Avantprojecte en cap cas anirà en perjudici del règim especial del municipi de Barcelona configurat per la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona, i la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona.

c) L'impacte sobre les mesures d'intervenció administrativa, i des de la perspectiva de la reducció de càrregues administratives per als ciutadans i per a les empreses.

L'opció de l'Avantprojecte de llei per la corregulació i l'autoregulació, en els termes establerts en la Directiva (UE) 2018/1808, implica per si mateix una reducció de càrregues administratives i una simplificació de tràmits, en fer possible que els sectors interessats es regeixin per les normes establertes per ells mateixos i que també en facin el seguiment de manera autònoma, sense intervenció directa de l'Administració. Aquesta opció ha d'implacar necessàriament la reducció o desaparició de les actuacions d'intervenció administrativa directa (llicències, permisos) i de les taxes i altres requisits (presentació de documents) que hi van aparellats.

d) Els impactes econòmics, socials o ambientals rellevants que no s'hagin apartat als apartats anteriors.

La legislació en matèria de mitjans de comunicació pot produir tot un seguit d'impactes a nivell econòmic i social en la mesura que el sector conjumina l'exercici d'un dret fonamental amb una activitat econòmica. Més concretament, la transposició de les directives de la Unió Europea ha d'afavorir la inserció de les empreses de l'àmbit de la comunicació en el mercat interior, amb tot el que representa quant a la seva consolidació i expansió.

A això cal afegir que la millora en el control de l'activitat de comunicació audiovisual sense títol habilitant permet una major predictibilitat i seguretat de tot el sector, en impedir la competència deslleial que aquest tipus d'activitat suposa per al conjunt dels prestadors. Cal tenir en compte, d'altra banda, que l'activitat sense títol habilitant, a banda d'ocupar il·lícitament l'espectre radioelèctric, provoca en nombroses ocasions seriosos danys al medi ambient com a conseqüència de l'ús d'instal·lacions que incompleixen les obligacions urbanístiques i d'activitats amb incidència ambiental.

Finalment, la regularització dels serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre ha de permetre posar fi a la situació d'"al·legalitat" que afecta les persones que els presten i afavoreix el ple desenvolupament de les potencialitats positives d'aquest tipus de mitjans, àmpliament reconegudes a nivell nacional i internacional.

5. La procedència d'efectuar una consulta pública prèvia o bé la justificació de les excepcions que hi puguin concórrer, així com la valoració de la necessitat d'emprar, en el seu cas, altres eines i canals de participació complementaris a la publicació en el portal de la Transparència.

Es considera procedent sotmetre la iniciativa a consulta pública atès l'abast ampli que té l'adopció de la norma sobre els mitjans de comunicació i els sectors econòmics connexos (publicitat, telecomunicacions...), les administracions i, en general, les empreses, les entitats i la ciutadania de Catalunya, a través de les eines que el portal Participa posa a disposició. Alhora, atenent a la rellevància de la norma en relació amb el sector dels mitjans de comunicació, s'obrirà un espai de consulta en el portal propi de la Direcció General de Mitjans de Comunicació mitjansdecomunicacio.gencat.cat.